

horare armonioasă. Cred că în asemenea spectacole, realizate pe o platformă comună de profesionalism, se vor putea declara disponibilitățile latente ale actorilor, capacitatea lor de a răspunde diverselor modalități de înscenare, unor orientări estetice deosebite. În aceste condiții, cred că își va putea găsi spațiu de afirmare actorul total, pregătit să înfățișeze, într-o unitate firească, multiplele fațete ale meseriei: știința de a interpreta, de a cânta, de a dansa, priceperen de a susține ideea în funcție de specificul fiecărui gen. Una dintre preocupările mele majore ar fi, așadar, aceea de a crea un cadru comun, în care să se asigure dezvoltarea armonioasă a forțelor din ambele secții.

— Sigur, vă gândiți la un cadru capabil să asigure și publicului accesul direct, constant și ferm, la cultură...

— Fără îndoială. Mă interesează în cel mai înalt grad găsirea unor soluții care să invite publicul, mai ales publicul tânăr, la un dialog sincer cu scena. Acest public se află atât în școlile și în liceele județului, cât și în instituțiile de învățământ superior din Capitală. El se află pe marile platforme industriale. El se află, mai ales, pe ogourile. Specificul agricol al județului este un fapt ce nu poate fi trecut cu vederea. Aceste di-

recții ramificate, această situație complexă, nu sînt ușor de acoperit. Va trebui să găsim căi potrivite pentru a merge în întâmpinarea fiecărei categorii de public, să ne propunem obiective concrete, realizabile, nu utopice, obiective pe care să le realizăm etapă cu etapă, cât mai profesional cu putință. Nu vom alerga după ultimele noutăți, vom încerca să ne axăm activitatea pe valori sigure, perene, să cucerim publicul treaptă cu treaptă, propunându-i soluții accesibile, fără a pierde, însă, perspectiva construirii unui repertoriu din ce în ce mai dificil, pe măsură ce vom consolida adeziunea publicului.

— Pe ce elemente încercați să vă sprijiniți în atingerea acestui obiectiv?

— Întîi, pe contribuția nemijlocită a colectivului teatrului, colectiv bunic, dotat, dornic să muncească și să se afirme. Apoi, pe o colaborare mai strînsă cu creatorii din toate domeniile, cu dramaturgi, cu poeți, cu prozatori, cu muzicieni, cu artiști plastici, cu... critici.

— În ceea ce ne privește, vă asigurăm că vom profita din plin de această mărturisire, care ne solicită. Vă urăm spor la muncă și succes!

V. D.

Dramaturgia originală, în criză?

De la o vreme, tipărită negru pe alb, sub semnătură ori sub pseudonim, reluată verbal în câte o adunare, reapare afirmația potrivit căreia dramaturgia originală ar fi iarăși în criză. Pasămite, toate teatrele bucureștene ar vrea să juche, încă de la deschiderea stagiunii, piese românești contemporane, dar acestea sau nu există, sau sînt lipsite de valoare. Pentru că orice afirmație, în afară de axiome, trebuie susținută și cu argumente, producem, în atenția celor interesați, inclusiv a Comitetului pentru cultură și educație socialistă al municipiului București, o listă, incompletă, cuprinzînd piese publicate sau reprezentate doar în provincie: Sîntem și rămînem și Schimbarea la față de Paul Cornel Chițic, Ingerul bătrîn de Al. Sever, Scaunul de Tudor Popescu, Nu pot să dorm de Ion Brad, Dansul urîților de Vasile Nicorovici, Moartea lui Vlad Țepeș de Dan Tărechilă, Diogene cîinele și Platon de Dumitru Solomon, Hotărîrea de Mircea Bradu, Cîteva nopți de marte de Lia Crișan, Muntele și Rugăciune pentru un disc-jockey de D. R. Popescu, Colivia cu năluci de Al. Voitin, Revelion de Maria Banuș. Pentru a se obține un răspuns la întrebarea dacă în criză e dramaturgia originală sau politica repertorială a unor teatre bucureștene, o condiție elementară ar fi ca aceste piese să fie citite și, eventual, discutate.

Th. M.